

směru právní posouzení nižších soudů a odkazuje dovolatele na jejich důvody, k nimž se dodává: Dovolávané rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 9695 sb. n. s. nesvědčí pro dovolatelův názor, že plná moc ke zcizení věci opravňuje i k přijetí kupní ceny, neboť v případě v něm uvedeném šlo o přijetí závdavku, který se podle § 908 obč. zák. dává a přijímá na znamení hotové smlouvy, tedy na důkaz uzavření smlouvy, k čemuž ovšem opravňuje plná moc ke zcizení věci. Ani rozhodnutí čís. 4313 sb. n. s. nesvědčí pro názor dovolatelův, že se zprostil proti prodávající závazku, když kupní cenu složil podle dohody s Dr. G-em, poněvadž by musel prokázat, že plnil plnomocníku žalované k přijetí peněz způsobilému (§ 1424 obč. zák.), t. j. majícímu zvláštní plnou moc na přijetí peněz za ni.

Čís. 12871.

O tom, zda byly splněny podmínky složení k soudu, nepřísluší rozhodovati nespornému soudci, nýbrž jest ponecháno účastníkům, zda se má otázka ta řešiti pořadem práva.

(Rozh. ze dne 5. října 1933, R I 730/33.)

Soud první stolice přijal k soudu složených 1.468 Kč. Rekursní soud změnil napadené usnesení k ten rozum, že se složené peníze k soudu nepřijímají.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dovolací rekurentka odůvodňuje svůj návrh na složení jistoty k soudu tím, že dlužník Sch. uznává její vlastnické právo k autu a s jeho vydáním souhlasí, že K. vykonává zadržovací právo a odpírá auto vydati, a, poněvadž podle § 471 obč. zák. může býti výkon zadržovacího práva odvrácen poskytnutím jistoty, skládá tuto jistotu podle § 1425 obč. zák. k soudu. Dovolací rekurentka dovolává se k odůvodnění svého návrhu uvedených zákonných ustanovení, rozhodnutí však o tom, zda právem či neprávem, nepřísluší nespornému soudci, nýbrž jest na vůli účastníků, má-li otázka ta býti vyřešena sporem. Rekursní soud proto vybočil z mezí své působnosti, pustiv se do řešení otázky, jejíž řešení mu nepřísluší.

Čís. 12872.

Nárok na náhradu poplatku a útrat za vklad a za výmaz úvěrní hypoteky spadá pod ustanovení prvního, nikoliv druhého odstavce § 224 ex. ř.

Třebaže zamýšlená zápůjčka z úvěrního poměru zajištěného úvěrní hypotekou nebyla uskutečněna, má úvěrní věřitel nárok, by mu byly podle prvního odstavce § 224 ex. ř. přikázány náklady spojené se vkla-

dem a výmazem úvěrní hypoteky. Není-li výše nákladů na výmaz hypoteky dosud známa, nelze přikázati přihlášené částky k hotovému zaplacení, nýbrž jen uložení na úrok.

(Rozh. ze dne 5. října 1933, R I 749/33.)

Knihovní věřitelky Bedřiška a Marie S-ovy přihlásily při rozvrhovém roku v rámci jistoty za vedlejší závazky: poplatek za vklad a za výmaz 1.550 Kč a útraty 1.200 Kč. K odporu dlužníka, v němž uváděl, že pohledávky ze zápůjček, o něž bylo vyjednáváno, vůbec nevznikly, nepřikázal soud první stolice řečené položky, ježto nebyly předloženy listiny potřebné k průkazu přihlášených nároků. Rekursní soud přikázal Bedřišce S-ové (pod pol. čís. 13) 1.375 Kč a Marii S-ové (pod pol. čís. 14) 1.375 Kč. Důvody: Pohledávky pol. čís. 13 a 14 nebyly přihlášeny k rozvrhu, nýbrž jen nároky poplatkové a úratové v rámci jistoty. Jest proto přihlášené nároky klásti na roveň pohledávce z převzatého úvěru a kauční hypotece ve smyslu § 224 ex. ř. V takovém případě stačí přihláška, kolik se požaduje z kauční hypoteky.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu povinného potud, že se částky po 1.375 Kč přikázané k hotovému zaplacení Bedřišce a Marii S-ovým uloží na úrok do doby, až vykáží, mnoho-li na účtovných nárocích jim vzešlo; v případě uvolnění uložené částky neb jejího dílu s poměrným úrokem že se přikáže uvolněná část firmě H. jakožto vykázanému postupníku povinné strany.

Důvody:

Ustanovení prvního odstavce § 224 ex. ř. se vztahuje na nároky z úvěrového poměru vzniklé do rozvrhovacího roku, kdežto druhý odstavec § 224 ex. ř. se týká nároků vzniklých po rozvrhovém roku, pak-li úvěrní poměr rozvrhem nebyl ukončen. Přihlášené nároky, poplatek za vklad a výmaz 1.550 Kč a útraty 1.200 Kč, vznikly vesměs před rozvrhem jednak poplatným jednáním, jednak vkladem. Nárok na zaplacení poplatku a útrat výmazu má svůj původ v zániku úvěrního poměru, jenž zanikl rozvrhem nejvyššího podání; nevznikl tedy tento nárok důsledkem trvání úvěrního poměru i po rozvrhu a vztahuje se proto na všechny přihlášené nároky první odstavce § 224 ex. ř., při čemž jest podotknouti, že nelze přihlížeti k výtce dovolacího rekursu, že kolek na kvitanci není kryt úvěrní jistinou pro vedlejší pohledávky, poněvadž rekurent to odporem § 213 ex. ř. neuplatnil a nemůže to uplatňovati ani rekurssem (§ 234 ex. ř.). Povinný podal odpor jen z toho důvodu, že zamýšlená zápůjčka z úvěrního poměru nebyla uskutečněna a že tudíž ani vedlejší nároky nemohly vzniknouti. Než o tom nelze pochybovati, že knihovním vkladem vznikly náklady úvěrním věřitelkám a že i výmaz jest spojen s náklady, jenže výše jejich není dosud známá a jsou tudíž neurčitelné, jak patrně z rekursu hypotekárních věřitelek, v němž se praví, že jim dosud nebyl doručen poplatkový pla-

tební příkaz a účet o knihovním provedení úvěrní listiny. Nelze proto přikázati přihlášené částky k hotovému zaplacení, nýbrž uložení na úrok podle prvního odstavce § 224 ex. ř., jenž v závorce to vedle hoto-
vého zaplacení také připouští. Podle povahy věci nelze však ani úrok z jistiny takto uložené nyní již přikázati a musí proto i úrok sdíletí osud uložené jistiny; bude proto z úroků přikázati Bedřišce a Marii S-ovým přiměřenou část jistiny, až prokáží její výši, a zbytek případně postupučníku povinné strany.

Čís. 12873.

Ve sporu trvale ustanoveného obecního zřizence ze služebního poměru lze soudům přezkoumati disciplinární nálezy jen po stránce formální, nikoliv i po stránce věcné.

§ 8 vládního nařízení ze dne 14. srpna 1920, čís. 483 sb. z. a n., jest kryt předpisem § 10 zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. na rok 1920, i pokud upravil opravné řízení v kárném řízení proti obecním zřizencům.

O tom, že za trestního řízení proti obecnímu zřizenci bylo ponecháno kárné řízení v klidu, není třeba učiniti zvláštní usnesení.

Disciplinární komise není vázána osvobozujícím rozsudkem trestního soudu. Řízení disciplinární jest řízením samostatným a má jiné měřítko pro posuzování poklesků s hlediska kárné odpovědnosti zaměstnancovy, než soudní řízení trestní.

Předmětem soudního řízení podle zákona ze dne 15. října 1925, čís. 217 sb. z. a n., zůstává nárok, který byl uplatňován v předcházejícím řízení správním a o němž bylo rozhodnuto správním úřadem.

Ustanovení § 406 c. ř. s. o nárocích na výživné se nevztahuje na služební platy, jejichž splatnost nenastala do vydání rozsudku prvního soudu.

(Rozh. ze dne 5. října 1933, Rv I 1319/31.)

Žalobce byl pragmatikálním zřizencem žalované obce v Čechách. Byv na základě disciplinárního řízení propuštěn, domáhal se žalobce na žalovanou obci zaplacení služného za dobu od propuštění do podání žaloby, jakož i placení měsíčního služného za dobu od podání žaloby. Procesní soud první stolice žalobu zamítl a uvedl ke konci d ů v o d ů: Pokud se žaloba domáhá i toho, by rozsudkem bylo uznáno, že žalovaná obec jest povinna platiti žalobci jeho nároky do budoucna, jest nárok ten nepřípustný, neboť nejde o nárok na výživu, nýbrž o nárok ze smlouvy služební a mohl by se žalobce jen domáhati zaplacení služného, které jest splatné, ale nikterak onoho, které dosud splatno není. Pak-li usnesení obecního zastupitelstva ze dne 6. září 1926 nabylo moci práva dne 23. září 1926 následkem nepodání včas opravného prostředku žalobcem, jest jeho nárok vymáhaný touto žalobou promlčen i dle § 2 zák. ze dne 25. října 1925, čís. 217 sb. z. a n., a pokud jde o starší služné než za tři léta, jest nárok žalobce promlčen i podle § 1486 obč. zák. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil mimo